

[Gert Petersen]

»Løsningen af denne« – det vil sige den økonomisk-politiske opgave – »vil få afgørende betydning for samfundsudviklingen i de kommende år. Om opgaven vil lykkes, vil i meget høj grad afhænge af, om udformningen hviler på en meget bred accept i befolkningen af både indholdet og sigtet med de foranstaltninger, som forestår.«

Jeg er altså for det første aldeles enig i, at det, som bliver gjort nu, vil få afgørende indflydelse i de kommende år. På en måde kan man sige, at der i disse år lægges nogle skinner for udviklingen i både den nærmeste fremtid og fremtiden på lidt længere sigt. Det er spørgsmålet, om samfundsudviklingen skal gå i retning af en forringelse af de demokratiske rettigheder, først og fremmest lønmodtagernes, men også mange andres demokratiske rettigheder, i retning af en yderligere forringelse af de vilkår, som man byder den dårligst stillede halvdel af befolkningen, i retning af en cementering af kapitalens magt, en magt, som vi så glimrende så belyst i fjernsynet i går aftes i forbindelse med det, som er sket og sker i Nordsøen. Eller om man vil indlede en udvikling, der betyder voksende indflydelse for lønmodtagerne, som betyder en styrkelse af demokratiet, en styrkelse af en socialt retfærdig byrdefordeling og derfor også, som det er blevet sagt, en flytning af hegnspele, hvorved man begynder at rive ned de palisader, der er bygget til beskyttelse af den hellige private ejendomsret til kapital og produktionsmidler.

Det er i virkeligheden de spørgsmål, vi står over for, og svaret på dem kommer til at afgøre udviklingen i de nærmeste 10 år herhjemme.

Hvad angår det, statsministeren sagde om den brede accept, så vil jeg sige, at folketingsvalget klart viste, at de 5 partier, som i form af firkløver og fremskridtsparti gik til valg på en eller anden form for brutalt løndiktat, led et nederlag. Det var også 5 partier, der enten som fremskridtspartiet går direkte ind for en antireformpolitik eller som firkløveret afviser en reformpolitik. Vælgerne viste med deres flertal, at krisetider skal være reformtider. Det eneste, det forekommer mig helt indlysende at der kan skabes bred accept af i befolkningen, er derfor en reformpolitik. Jeg skal da indrømme, at der i statsministerens tale på en lang række punkter er lagt op til slet ikke uvæsentlige reformer.

Men så er det altså, at indkomstpoltikken dukker op. Bemærkelsesværdigt nok bliver udtrykket overhovedet ikke anvendt i statsministerens tale, men det dukkede jo op hos den socialdemokratiske ordfører. Jeg vil da nok sige, at det midlertidige lønstop, vi skal til at forhandle her senere på dagen, er et meget talende vidnesbyrd, der siger mere end mange ord om, at der fortsat i socialdemokratiet er en meget, meget positiv holdning til den indkomstpoltik – man vil føre indkomstpoltik.

Men statsministeren er tilbageholdende i sin tale, og i det hele taget vil jeg nok sige, at afsnittet om de såkaldte trepartsforhandlinger er meget upræcist. Hvis jeg er enig med borgerlige ordførere på noget punkt, så er det i hvert fald på dette. Det er meget svært at finde ud af, hvad man egentlig vil fra regeringens side. Man vil have accept hos lønmodtagerorganisationerne af noget nødvendigt. Vi får ikke at vide, hvad det er, men jeg kunne godt forestille mig, at det, man drømmer om, det er en accept af en fortsættelse af det midlertidige lønstop, om end under andre former.

Socialistisk folkeparti er fuldkommen enig i, at det er nødvendigt at gribe ind mod underskuddet på betalingsbalancen, mod den fortsat alt for store arbejdsløshed. Heri er vi ganske enige, og vi er også stort set enige i den analyse, som statsministeren kommer med omkring underskudsproblemet og arbejdsløshedsproblemet. Men hvorfor indkomstpoltik? Der er jo et stort fagforbund, som sidste år udgav en pjece, der hed »Indkomstpoltik – realitet eller narresut?«. På side 10 i denne pjece definerer man indkomstpoltikken: »Vi kan derfor fastslå, at indkomstpoltik er en slags fordelingspoltik til fordel for ejerne af den trængte private kapital.« Statsministeren kender dette fagforbund; han har tidligere været forbundsformand for det.

Denne definition af indkomstpoltik er hundrede procent korrekt. Indkomstpoltikken hjælper alene den betrængte kapital, den hjælper ikke samfundsøkonomien i dens helhed. Vi har et notat, som kom i marts 1979, fra den daværende finansminister, som viser, at indkomstpoltikken, hvis den overhovedet hjælper, kun gør det uendelig langsomt, medmindre den da bliver ført mere brutalt, end jeg kan forestille mig at nogen socialdemo-